

LA CAMPANA DE GRACIA

¡ALERTA!

Mestre, si continueu proteixint á aquesta canalla os tornarem á picá la cresta.

INTER NOS.

ALLÈM! callèm! Aixís lo govern ho mana: l' obediència cega prescriu que 'l poble siga mut.

Si aviat á tots los espanyols se'ns véu anar á demanar caritat ab una guitarrota com los cegos ó ab una campaneta com los muts, resignémnos, que de massa mirar las cosas, haurém perdut la vista, y de massa enrahonar, la paraula.

La llástima es que ni 'l ser cegos ni 'l ser muts nos eximeixi de concorre á la reserva.

Pero 'l nostre govern es paternal, y fins al esgarrarnos, vol fernos un benefici. Sense ulls lograrém pérdre'l de vista: sent muts no l'hi tindrem llengua, y de totes maneres nos evitarem mal-de-caps, disgustos y alguna enrogullada.

Que la guerra cubreix de sanch á la patria desolada, que 'ls carlins entran als pobles, y 'ls esprimeixan com una esponja, deixantlos séchs perque després ab uns quants untets de petroli cremin com brescas;

Que hi ha per tot arréu fusellaments, assassinats, violacions, que 'l crim eixint de mare com un riu desbordat cubreixi de dol y de espant á las mes ricas comarcas de la nació;

Quelas vias estigan iaterrompudas, l' industria paralisada, lo comers per terra, lo treball en l' agonía, que 'ls preus dels que-viures fassa morir d' espant;

¿Hem d' alarmarnos per aquestas petitesas? ¿Hem de cridar? Francament mes val no véure'u; mes val callar: mes val ser cegos, mes val ser muts, tot á la vegada.

Pero hi ha cegos, que no sentho de naixement, ab la vista perduda 's recordan, com si 'u tinguessen davant, de tots los objectes que existeixen al seu alrededor: hi ha cegos y muts, que sense veurehi, ni poder parlar, escriuen.

Y aquests cegos y muts son los periodistas ministerials.

Aquests se diferencian del resto dels espanyols en que si no enrahonan tenen lo privilegi d' escriure, y en que si no hi veuen, no es que 'l govern los haja tret la vista, sino que la passió 'ls l' ha feta perdre.

Ab aixó son cegos y muts diferents de tots los demés que existim, tant diferents que fins poden servirnos de lassarillos y enrahonar per ells y per nosaltres.

Jo tot sovint m' entusiasmo ab los seus plans: es una flaqueza, prou que m' ho coneix; pero.... hi ha tant pocas cosas avuy qu' entusiasmin, que bès se 'm pot dispensar que piqui de mans, quan los periodistas ministerials m' anuncian un dels seus projectes!

Jo no vull parlar per mi, perque ¡muixoni! es la consigna.

Si per mi parlés vos pintaria al poble abatut perque no se l'hi donan armas, á las poblacions desesperadas perque á cada punt se veuen convertidas en bocada de llop carlí: 'us diria que aquesta guerra que ja fá dos anys y mitj que devora á l' Espanya, podria acabarse en pochos dias, si s' aprofitessin tots los elements liberals que existeixen.... tantas cosas podria dirvos; pero are 'm recordo que també soch mut y soch cego, y que 'l govern ab véu imperiosa, com la de un mestre d' estudi de trent'anys enrera, 'm diu ¡muixoni!

No, no: que parli qui puga ferho, que parli qui no tinga com nosaltres roba estesa, que parlin los periódichs ministerials.

En un país que no fos lo nostre, dura guerra tant espantosa com la qu' estém veessant sols una cosa 's discutiria: los me d' acabarla.

Mirariam fins á quin punt pot ó no armarse la milícia, quina organisació deuria darseli: s' estudiaria 'l modo de tenir molta gent ab pochos diners, moltas fortificacions ab poch

gasto: se veuria la manera d'acabar mes aviat ab tanta vergonya.

Aquí succeheix tot lo contrari: aquell ditxo que diu que l' espanyol, després de haver menjat avuy, s' ajéu á la bartola sense pensar ab l' endemá, no es pas del tot exacte.

En primer lloch l' espanyol ja fá temps que no menja, y quan se ajéu ho fa ab lo ventre vuit, y si es cert que no pensa ab l' endemá, no 'u es menos, que ab l' endemá somía.

Algunas vegadas somiará truitas.... com que 'l pobret té tanta gana, y 'ls ous ja van á set ralets la dotzena!....

La Política, periódich ministerial. es d' aquests que dormen á la bartola y dels que somian. Los carlins creixen y eternisan la guerra.... lo poble está sens armas.... ¿qué hi falta aquí? ¿Armar al poble?.. Pues no senyors, Lo que aquí hi falta es una intervenció estrangera; lo poble es mut y cego.... la idea liberal no l'hi importa res: com que al cap de vall no tothom cobra del presupuesto....

Vingan los estrangers, y després de treure 'lscarlins, que regalin Espanya al rey de Portugal, que per lo poch que val Espanya, es una limosneta que no mereix la pena de anomenarse.

Y si ni 'ls espanyols ni 'ls portuguessos s'hi avenen, ja s'hi avé en Bismark, y are aquest senyor está de moda.

Hi haurá una guerra europea: á Espanya se l'hi reservarà 'l pobre paper de metxa per encendre 'l polvorí.... Pero no hi fa res: per veure tantas desgracias, l' Espanya recobrará la vista, y la paraula l'hi tornarà per exclamar: —¡Ay! ¡pobra de mí! M'han bèn amagat l'oul!

BATAILLARAS

En lo próxim número de *La Campana*, introduhirém reformas notables, per correspondre al favor que 'l públich nos dispensa.

En lloch de publicar tant solzament xaradas y endavinallas, publicarem també gero-glífichs, logogrifos, salts de caball, anagramas, problemas matemátichs, castellanífichs y altres jochs d' ingeni, sense per có perjudicar en res, la part de text, que com fins are será nutrit y variat.

Lo que ha de fer lo públich es no olvidar-nos, que nosaltres no 'ns olvidarem d' ell.

L' *Enigma* ha deixat d' existir. ¿Volen saber perquè?—Es un *enigma*.

Haventnos encarregat que donessim las solucions de son últim número, nostres lectors las trobaran en la darrera plana.

Los periódichs anuncian que aviat no podrán dir res, perque 'l govern tracta d' imposarnos la política del silenci.

De modo que á seguir aixís, las nacions estrangeras, de l' Espanya 'n dirán la Cartuixa d' Europa.

En quan als Espanyols farém com aquells frares: al trobarnos dirém:

—«Morir debemos—Ya lo sabemos.»

Y veus' aquí com tot defensant la llibertat arribarem á uns temps mes enderrarits, encare que 'ls de Felip II.

Lo cabecilla Lozano ha dirigit á l' empresa del ferro-carril del Mitj dia un ofici, dihentli que á tots los empleats que trobi en la línea férrea 'ls fusellará, després de haverlos fet administrar los sacraments.

Hi ha carlins que prescindiran del sacraments; pero de fusellar, no hi ha perill!

Espanya ha sigut Monarquía, ha sigut República, hi ha qui voldria que fós imperi; pero las nacions estrangeras l' han feta Ducat.

Si: perque al dirigir-se á n' en Serrano per boca dels seus embaixadors, no l' hi deyan—Senyor Rey, ni Senyor President, ni Senyor Emperador, sino Senyor Duch.

¡Alegréuvos los que treballéu per la grandesa de Espanya! Als ulls dels estrangers, som un Ducat! ¡Quins progressos! Y tot, per no voler la República.

En Saballs ha quedat destituit; pero un nou cabecilla ha vingut á rellevarlo.

Se diu que 'l Terso l'ha enviat, perque de nit las víctimas de Llayers y Vallfogona l' hi sortian á estirarli 'ls peus.

Lo nou cabecilla porta la missió de tirar un vel sobre aquella carniceria: se diu *Vel-asco*: pero per aixó per mes que duga 'l vel, no 'ns treurá l' *asco* de sobre.

Després de la pallissa de Caldas, los carlins van entrar á Vich al toch de una xaranga.

De modo que las tundas sembla que 'ls posan de bon humor.

Apa, donchs, minyons: si voléu divertirvos de debó, anéuse 'n á trobar á l' Estéban tot sovint.... L' Estévan!... Es un brigadier molt de la gresca!...

Diu un periódich que la fam comensa á deixarse sentir en Vizcaya.

També 's deixa sentir en lo resto de la nació: Espanya entera té fam y set de justicia.

La fam de Vizcaya ray!

Ab unas quantas felpas que 'ls donga 'n Moriones, sempre tindrán los punys per rosegarse 'ls.

Un periódich Alfonsí *Lo Diari Espanyol*, declara que si es partidari del noy Alfonso, lo vol net y pelat, de modo que vinga aquí tot sol, sense acompanyament dels seus pares....

Lo Diari Espanyol, per la gran afició que demostra á la criatura, no es mes que un periódich infantil.

Segons se diu lo general Zabala está escribint una *memoria*.

Per mort de Dèu, no 's cansi Senyo Zabala: la *memoria* del seu mando ja la tenim bè prou, y algo difícil será que se 'ns ne vaja.

Y després já que escriure un llibre, que al cap-de-vall, no pot ser altra cosa que una llarga série de punts suspensius?...

LLETRETA.

Quant veix lo carlí que corra
y s'hi escorra
tras d' ell lo mal capellá,
trocantne per la canana
la sotana,
no m' ho puch pas acabá.

Quant lo veig qu' ab veu sumissa
ne diu missa
y corrent com lo senglá,
ab sanya salvatge, innoble,
crema un poble,
no m' ho puch pas acabá.

Que tot un bisbe... un prelat...
cor malvat
á fer la guerra se 'n vá
y roba si així 's presenta,
me rebenta:
no m' ho puch pas acabá.

Quant mes los miro y remiro,
me regiro
y acabo per treure 'n clá
qu' eixos vils ténen las venas
de las yenas:
no m' ho puch pas acabá.

Si aixó que s' diu, que de Roma...
(punt y coma);
se consent que 'l capellá
digui la missa ab pistola,
(si no es bola)
no m' ho puch pas acabá.

Son los carlins com panteras
bestias fieras,
que ja may baixan pèl pla;
si hi baixessin, ja 'u veurian
com riurian:
no m' ho puch pas acabá.

¡Fanátichs! los qui en lo pit
duhéu escrit
de Jesús lo nom preclá.
¿Permeteu tal villania?
¡Jesús-María!...
no m' ho puch pas acabá.

Plego, ja, donant per tema
aquet lema:
"que la pagui 'l qui la fá."
Si no 's fá guerra á la guerra
(colls á terra)
no ho podrém pas acaba.

A. F. O.

REPICHHS

Los carlins de un poble de Navarra, feyan veure tot sóvint que s' acostava una columna: sortian del poble, emprenian un passeig militar, tiravan quatre tiros, tornavan al poble y pregonavan al aire una victoria, que no existia mes que en las sèvas tragaderas.

Un dia que ventavan las campanas, ab motiu d' aixó, una d' ellas, ¡pataplaf! se trenca, cau dessobre de un carli, y ab lo temps de dir Jesus me l' envia al altre barri.

La campana aquesta, estimats lectors, per si no 'u sabian, era cusina germana de la nostra: lo sèu pare era germá del pare de *La Campana de Gracia*.

¿Que bè 's coneix la gent de la nostra familiar!

Hi ha la costum, de dirne de la dona, *la costella*.

¿Qué será dochs la dona del Terso?—Una *costella de tersa*.

Un carnicer diu que per fer una tersa una costella, á lo menos, tè de ser de *vaca*.

Los alfonsins ja fá dias que 's veyan las orellas.

—Lo nostre Alfonso, exclamavan fregantse las mans de gust, segueix totas las córts d' Europa y á tot arréu es bèn rebut: á Inglaterra, á Bélgica, á Austria: are se 'n anirá á Alemania.... y d' Alemania á Espanya de tiron.

Efectivament ha anat á Alemania, y com que allá Guillermo es l' emperador y Bismark es son profeta, se 'n vá á casa de Bismark, desitjós de posarse á las sèvas ordres.

Hi arriba, truca y 'ls porters lo treuhen fora:—En Bismark per vosté no hi es—l' hi diuhen:—Aqui no hi entran criaturas....

—Es que jól... digué l' Alfonso.

—Largo, largo, ó sino l' hi dirém de un' altra manera.—

Vostra causa, alfonsins ab semblant xasco ha rebut de 'n Bismark un cop de casco.

Los vils carlistas entre Vich y Tona despullan á una dona: y després de comesa tal hassanya un cabecilla diu ab véu salvatge:

—«T' estimém tant, que 't fem servir d' imatge: aixís, núa com tú, volém á Espanya.»

Un fumador roba tabaco, un sastre panyo, un carnicer carn: tothom que 's dedica á l' art de Caco s' apodera de lo que necessita.

¿Que roban los carlins?

Llegim un periódich y 'ns dirá que del vols de Tortosa se 'n han endut 250 mil kilógramos de garrofas.

Ja 'n tenen de sobras per rosegarne tot l' any, y per omplirne 'ls sèus periódichs.

Lo comandant d' armas de Vilella va batre á una partida de 18 homes montats, causantli onze morts y quatre presoners: entre 'ls primers s' hi conta al cabecilla, que 's deya Calvo.

Las ocasiones las pintan *calvas*; pero quan hi ha valents com lo comandant d' armas de Vilella, per *calvas* que las pintin, los cabells se 'ls posan de punta.

Un periódich valenciá dona' compte de un miracle obrat per l' oli de la llántia del San Cristo de Alcuia de Crespins.

Hi havia un tulit, y mentres dormia, la sèva dona se 'n aná á buscar una xicra d' oli, l' hi féu unas fregas á las camas, y al despertar-se ja caminava com l' altra gent.

Alguns s' han rigut d' aixó.... ¡Impios! ¡Heretjes! ¡Volterians!

¿Qué? ¿No saben la gran relació que tè la *llana* ab l' oli? Mirin, si no la untessin, la *llana* no 's filaria, y 'ls capellans haurian de dur sotanas de cotó.

Aixís donchs, que Dèu mantinga la *llana*, y l' oli de la llántia del Sant Cristo!

Expressions molt propias dels carlins:

—¡Me caso ab ronda!... y ¡me caso ab Ceuta!

La primera quan una *ronda* 'ls atunyina: la segona quan es lo *Fijo* que 'ls fá corre.

Escena íntima de la insurrecció carlista.

D. Alfonso.—Mira noya: lo tio Chambord té molta rahó: en lo sèu manifest diu:—*Moriré abrassat ab la BANDERA BLANCA*. Jo també.

D.ª Blanca.—Y ahont la tens?

D. Alfonso.—Ets tú, senyora de la mèva carpanta. ¿No has sentit que per aquesta terra tothom te diu *bandera* y tothom té diu *blanca*?.. Vina als meus brassos, que desitjo morir abrassat ab tú.

Las donas que van [fá] plassa s' esgarrifan del préu del comestibles.

—May s' havia vist, exclaman: figurévos los ous á sis y á set rals la dotzena.

Ignorants! No saben ellas que si 'ls ous van cars, es de tants que n' hém amagat á n' als carlins!

Perseguits los carcas per tot arréu, sembla que han acordat tornar á l' antigua táctica d' espartenya.

No hi fa res! Que emprenguin los soldats la táctica del sabotot, y.... *surra que te crió*.

—Jo no se, deya un, quin resultat ne traurá 'l govern dels soldats d' aquesta última reserva: l' home de trenta á trenta cinch anys per ser soldat ja es massa vell... Ademés la vida de familia l' hi ha'tret lo brio de la juventut: dels trenta als trenta cinch, l' home ja es gallina.

—*Gallina vella fá bon caldo*, l' hi respongué un que l' escoltava.

La causa de que entre 'ls carlins hi haja tanta llana, es tan antigua com lo catolicisme.

Desde 'ls temps mes remots, los bisbes s' atribueixen lo càrrech de pastors, y tractan d' *ovellas* al sèus feligresos.

Y per mes que la revolució d' en tant en tant las esquili, la *llana* sempre 'ls torna á creixe.

ETIMOLOGÍA.

Un gran sabi buscant de tots los pobles l' origen mes probable, se tornava ximplet á marxas dobles buscantne 'l de una terra del diable.

Eran—¿no hi atinéu?—las Vascongadas las que l' hi davan de neguit febradas.

¿De que vindrá aquest nom? se preguntava y en vá lo sèu ingeni torturava.

De prompte una noticia ha tingut que me 'l ompla de delicia: «lo Terso derrotat en gran manera... en *basca* las provincias al darrera....»

—¡Oh fortuna ditxosa! exclama 'l sabi ja hi acabat la tasca de las tascas:

ja desde aquest instant dirá 'l mèu llabi:

—«D' aquesta *BASCA* vé que 'n digan *VASCAS*.»

PROSA POÉTICA.

Are 'us vaig á demostrar sense dirvos gaire cosa, que fins l' home de mes prosa en poeta 's pot bèn tornar.

Veus un sereno qu' espanta ab son cantá esgarrifós?
es un poeta: si senyós:
ja es sabut que 'l poeta canta.

A la Rambla de las flors
veus un sorge fent la mona
á raspa lletja y bufona?
Es poeta: viu dels amors.

Un carboner véus venir
tot negre á mes no podé?
donchs es poeta perque tè
molt negre 'l sèu porvenir.

Veus un tipo que may riu
tè per casa una barraca,
tracta ab noyas, dú casaca?
Donchs es poeta perque escriu.

Veus un que vá apadassat
brut y sense cap calé?
No cal dir que 'u es també
perque sempre está tronat.

Y hasta 'ls carcas carrinclons
ho son, y no vá de broma
no endevinas perqué? Home,
perque viuhén d' ilusions.

JOAN TITAS.

CANTARELLAS.

Sento per tú en lo mèu cor,
un pam pam molt repetit;
pero mes sento 'l de casa,
quan truncan alsegon pis.

P.

L' únich punt invulnerable
del carlista es lo clatell:
com lo té tot ple de llana
las balas no l' hi fan res.

T. DE S.

Calma, hermosa, la sospita
no sentis per mi menys preu,
tórnam per Dèu l' esperança....
y la pesseta que 'm déus.

Los valents de Puigcerdá
n' han plantat una bandera,
ab un lletrero que diu:
—«A quarto 's veneñ las peras.»

La Verge de Montserrat
té la cara moreneta,
tant sols perque donya Blanca
no puga dir que s' hi sembla.

Los carlins de Catalunya
portan sabatas de goma:
no sé si es per l' humitat
ó per mor de poguer corre.

BRÉU.

EPIGRAMAS

Un *tocinaire* jo sé
que va dir á un tartamut,
que per son etern ambut
hauria fet per llauné.

Ell prou véu las *cotxinadas*,
baconadas y *porcadas*
que de dret á dret l' apuntan;
mes ell no s' inmuta gaire
perque pensa:—«*es tocinaire*:
Déu los cria y ells s' ajuntan».

C. DE V.

Mira noy va dirme en Tano
si 't casas ab la Rosé
anirás molt brut de roba
y de butxacas molt net.

F. C. y G.

Jo tinch un amich que 'm diu
que coneix á un carlí honrat:
ja feya bè aquella vella
de no volguers' morí may.

J. T.

—¿Qui se m' ha begut lo ví?
deya un carlí borraxó:
si 'u arribo á saber jo
se recordará de mí.
—Jo me l' hi begut, ¿perqué?
lo seu cabecilla diu.
—Donchs sent aixís, don Feliu,
bon profit fassa á vosté!

U. F.

CUENTOS

Un home vá á trobar á un metje.
—De que 's queixa? l' hi pregunta aquest:
¿que l' hi fá mal?
—No res, senyor doctor, no puch dormir....
—Aixó ray: jo 'us faré una recepta.—Y sense
calcular res mes, ni acabar lo de deixar es-
plicar, l' hi receptá uns quans grans d' opi.
—L' home hi torná al cap de uns quans dias:
—No puch dormir encare, los hi he fet pendre
alló y ho han deixat.
—A qui ho héu fet pendre?
—Ay, ay! á las *pussas*.

Un rector que tenia tres majordonas predi-
cava un dia y deya:

—Amats germans: lo pecat mes gran ¿quin
diriau qu' es? Es lo pecat de la carn. Y per
quin motiu diriau qu' es lo mes gran? Perque
per durlo 's necessita que sigan dos: un home
y una dona.

—Que poca forsa déu tenir lo rector, deya
un feligrés despres del sermó!

—Perqué? l' hi preguntaren.

—Perque á casa seva per dur lo pecat de la
carn, necessitan ser quatre.

Un home bastant palurdo estimava á una
dona bastant graciós.

—Estimam Laura, l' hi deya, y entre tots
dos tindrem gracia com á 40.

—Tè rahó, l' hi deya la senyora: jo 'n tin-
dré com á 4 y vosté com á *cero*.

—Estich enamoradíssim de la bailarina Tu-
la: per ella faria qualsevol cosa, deya un amich
á un altre.

—Y... suposc que donant qualsevol cosa per
ella, alcanas los seus favors.

—Si, amich mèu, concorro las sevas reu-
nions, y fins algunas vegadas logro la ditxa
de menjar en la seva mateixa taula.

—Donchs, fésme un favor: mira si per
aquells salons hi trobas una hisenda de mil
mojadas y una casa de dos cents pams de fat-
xada y quatre pisos que jo hi vaig perdre,
temps enrera.

Una dona tenia una filla: la vá casar, y lo
seu marit l' hi vá sortir un gendre fet y dret.

Dels disgustos van passar á las barallas, y
un dia reconvenint á la filla, deya la mare:—
Sembla impossib'e tanta ingratitude! ¿Aixís
pagas l' haver te portat 9 mesos al ventre?

—Miri, sogra, digué 'l gendre: acabi d' es-
tarse l' any aquí á casa, y encare 'ns deuré
tres mesos.

En una ciutat l' arcalde tenia la mania de
fer versos.

Escrigué una comedia, y vá ser terrible-
ment xiulada.

L' escándol pujá á tal punt que tingueren
d' intervenirhi 'ls municipals.

—¿Qui mou aquest esbalot? deya un d' ells
no entenentse de feyna, al veure que 'l xibar-
ri era general.

—Qui? 'l Senyor Arcalde, vá respondre un
dels concurrents.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls
ciudadans Barret vell, Cupido sense fleixas, Tres de secas, Pa-
tafi, B. M. O., J. E., Mariano Cadenet y Cusi de l' Ange-
lona.

N' han remesas que para insertarse haurien d' esse arre-
gladas los ciudadans Canari, Primo, Un inglés, R. de S., F.
C. y G., Gat dels frares, Pere Botero, Violinista estripat, Fill
del bisbe, Guerrero sense casco y S. Salvatje.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil.

Ciudadans F. Rillob.—La solució de las sevas xaradas or-
tográficamente está mal escrita: per lo tant no son acceptables.

—Gestus. Insertaré la seva poesia.—Bréu. No cal dir que
farém lo mateix ab lo que vosté 'ns remet.—Llarch del Ensan-
xe. Lo complaurem.—Rita Heber de P. Insertaré una can-
tarella de las que 'ns envia.—B. M. O. Farém lo mateix ab
algunas de las sevas.—Ciudadans Manrique el Trovador,
Guri, Visnet de un frare, X., Enrich Garicias, La mar.... en
Reus, R. de S. y Gat dels frares. Lo que aquesta semana 'ns
envian no fa per casa.—J. Horta. Nus agrada la seva poesia
pero es massa llarga y ha passat ja d' oportuniat.—Ciri
Trencat. Es llástima que la seva poesia esuga tant mal ver-
sificada, perque 'l pensament qu' inclou es molt bonich.—Un
barbé. Vosté diu ser amich del anterior, perque adoleix dels
mateixos defectes.—Cusi de l' Angelona. Y vosté fá dos quar-
tos de lo mateix.—Dos escabellats. No podrém aprofitar mes
que un epigrama: lo cuento es mes vell que l' anar á péu.—
Posturas. Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envia.—Lien-
gut. Lo pensament del epigrama es bonich: la forma detesta-
ble.—Papallona. A lo dicho 'ns hi atenim: las altres no
serveixen.—Tres de Secas. Está bé lo que 'ns envia, ho in-
sertaré.—J. C. y G. Miraré de complaurel tant prompte
com nes siga possible.—Pere Botero. La causa de que no po-
guém favorirlo tant com voldriam no depen de nosaltres, sino
de vosté mateix: fassi miltor y quedarà content; de lo que
'ns envia aquesta semana no podem aprofitar mes que 'l
cuento, y encare arreglantlo molt.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del
últim número

Ab una CA-NO-NA-DA ¿oh cosa rara!
ne van ferir á un CA-PE-LLÁ en la cara,
y ampararse vá á casa de un *ceré*
que treballa molt bè:

un *ciri* l' hi comprá,
lo feu dú á Sant Arcís y no 's curá
y als del seu *coro* deya:—Si no 'm *curu*
Sant Arcís de ré 'm val en eix apuro.
TRES DE SECAS.

Han endavinat las tres solucions los ciudadans
Ciri Trencat, Enrich Garicias, A. F. O., Cupido
sense fleixas, Gat dels frares, dos escabellats, Pe-
re Botero, un mort que camina, un inglés, un
jove tronat, un violinista estripat, Fill del Bisbe,
Barret Vell y Papallona.

Han endavinat no mes que las 1.ª y 2.ª los
ciudadans Guerrero sense casco, Rata pinyada,
La mar.... en Reus, Diumenje de Rams, Cristina
Tirabuixó, Ll. Crestas, S. S. Salvatje, Serafi
d' Ayquera, un barbé, Botigué xato, un llengut
y A. Trapella.

La 1.ª solzament lo ciudatá Catorz' anys. Y no
mes que la 2.ª 'l ciudatá Posturas.

XARADA

I.

L' *hu-dos-tres-quatre-cinch-sis*
es *quatre-cinch-sis* que ataca
sis tots los que 's troban vuyda
ab sa *quarta* la butxaca.

Un *tres-quatre* vaig trobar

que *dos* de miseria estava,
mes no *dos* d'enteniment,
que *hu* al revés dona la *quarta*
y 'm diu ab molt de misteri:

—Tinch *quatre-cinch-sis* ficada
al cap, d' un *hu-dos-tercera*,
tres bé 'm donan, que 'm fá falta
l' *hu-dos-tres* que necessito,
tres hé sublevo l' *esquadra*
que tinch allá *sis-quart-tres*."
retira la *quatre* y *martxa*.

Jo dich es boig eix *tres-quart*!
¿Com á molts la *tot* ataca!

J. DE CÁN RAMON.

II.

Es *dos-quarta dos-tercera*
una *prima-dos* y *tres*,
y aquest mon en que vivim
una inmensa *total* es.

TARAVILLA.

ENDAVINALLA.

Sense ser piano m' afinan,
sens tenir boca, tinch dents,
sens ser payella tinch mánech,
tallo sens ser gavinet,
tinch corda sens ser rellojje,
tinch fulla sens arbre ser....
Ja véus lector si soch clara,
si puch dirte ja res mes.

PERE BOTERO.

(Las solucions en lo próxim número.)

Soluciones del último número de «EL ENIGMA.»

GEROGLIFICOS.—1.º Navarro Rodrigo, Colmenares, Cama-
cho, Ulloa, Serrano Bedoya, Sagasta, Rodriguez Arias y Ro-
mero, forman el nuevo ministerio.—2.º A muertos y á idos,
no hay amigos.—3.º Un quinto corta de Carlos—la cabeza en-
vilecida—y escaman las naciones—cesó la negra partida.

ANAGRAMA.—Hora, Aro y Ora.

GRAMATICA PARDA.—El pez, la pez y Lo-pez.

ACERTIJOS.—Murciélago.—Tabaco.

CHARADA.—Ce-ro.

PROBLEMAS MATEMATICOS.—1.º Nueve libras cuatro onzas de
chocolate.—2.º Un tercio de guardia civil es mayor que un
guardia civil.—3.º La hora tiene 34 cuartos para los coche-
ros de alquiler.

SALTO DEL CABALLO.—Clerarda, tu cuerpo es tal,—que dicen
cuantos lo ven—que en lo angosto es como el bien—y en lo
largo como el mal.—Y tantos gustos agosta—tu trato, vista
y engaños,—que por el cuerpo y los daños—te llamamos la
langosta.

FUGA DE VOCALES.—Trajes de mode y muy finos—lleva Bla-
sa la elegante,—pero nada es semejante—al pañuelo de me-
rido—Blas que celebrarlo oyó—dijo con tono sincero—pues
señores, el carnero—que da la lana soy yo.

FUGA DE CONSONANTES.—Cierto dia un estudiante—al revi-
sar su ropilla,—se encuentra en la pantorrilla—un enorme
interrogante.—Siguió el pobrete adelante—y al ver que en
puntos hervia—su calceta maldecia—diciendo; Cuan buena
fuera—si mas estambre tuviera—v menos ortografía!

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

I. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.